

agrupació excursionista TALAIA

Editorial

A partir del proper, el butlletí de l'Agrupació Excursionista Talaia, serà pensat, estructurat i confeccionat des de la Secció de Cultura.

Realment aquesta és una de les missions de les més importants que té la Secció dintre de l'activitat de l'entitat, creiem doncs que després de dos anys de represa de la secció, recuperem la normalitat.

Aquest exemplar que tens a les mans, és el recull de tot el material que hi havia acumulat i ens hem limitat solament a fer-lo sortir.

Tenim moltes il.lusions i no poques idees, esperem que tant unes com les altres es facin realitat.

Estructurarem el butlletí amb una sèrie de seccions fixes i de col.laboracions habituals, per tal de donar-li una consistència. Tot això s'anirà veient al llarg dels propers mesos.

Ens agradaria la col.laboració dels socis, perquè si el butlletí ha de ser un òrgan útil com pretenem i no una obligació pesada i feixuga per cobrir l'expedient, l'hem de fer entre tots.

Nosaltres tindrem cura de la qualitat i escaïença de tot el que es publiqui, que serà exclusivament en català. Si algú ens envia alguna cosa en altres llengües, ens prendrem el dret de traduir-ho.

Serà també molt interessant que se'ns enviï juntament amb els articles material gràfic.

SECCIÓ DE CULTURA
de l'A.E.TALAIA

Mont Hunter...

Una altra classe d'alpinisme

Alaska, hivern.

Un terreny desconegut i salvatge.

Si la civilització i l'anomenat progrés han aconseguit que l'home sigui capaç d'arribar a qualsevol punt del planeta, per llunyà i difícil que aquest sigui, la naturalesa s'ha en carregat que el dubte de la tornada s'encengui sempre sobre les ments dels homes.

I, a Alaska, ha arribat al seu màxim límit conegut.

S'està tan aprop i tan lluny de la seguretat que ofereix una comunitat que obliga que la ment treballi amb un coneixement de dubte important.

I, a partir d'aquí, ja entrem a un alpinisme deferent, desconegut... i de bellesa astoradora.

Situada entre els paral·lels 62 i 64, frega el cercle polar àrtic i, en conseqüència, les condicions atmosfèriques són extremes. Si tenim en compte les alçades de les muntanyes d'Alaska (només el McKinley supera els 6000 mts. i pocs passen dels 5000) i que el glacera es troba a 2000mts sobre el nivell del mar, tenim com a dada important que la majoria de les parets passen dels 2000 mts de desnivell, i tot això en un marc increïblement salvatge.

Mont Deborah, Foraker, Moose's Tooth, Huntington, Rooster Comb i el mateix Hunter són exponents d'un massís que encara està per descobrir. Aquí la imaginació de l'alpinista no té límits.

Més al Nord existèixen encara cims per ascendir, parets sense escalar i, fins i tot, glaceres que encara no han estat trepitjades per l'home. Però no ens fem il·lucions cefades. Qualsevol projecte d'escalar a l'hiver s'ha de prendre com és i acceptar, coneixent-lo, el risc que suposa.

El fred, el perill més gran d'Alaska, està constantment esperant i temperatures de 50 a 80° sota zero no són anormals.

Així, doncs, aquest factor determinant ha de ser reduït al màxim amb un equip adequat.... i encara d'aquesta forma entrarà en joc un nou factor molts cops oblidat: la soledat.

Ningú no pot esperar una ajuda exterior a Alaska si les condicions atmosfèriques canvien radicalment... i les tormentes solen durar dies i setmanes.

Aquests factors fan que només dues o tres expedicions (quasi sempre molt lleugeres i compostes com a molt de tres a cinc alpinistes) arribin a Alaska per escalar a l'hivern. La preparació psicològica, sempre important, i encara més en aquestes muntanyes, és un problema encara per resoldre. Però no per això hem d'oblidar que a Alaska existeix un terreny sense descobrir.

El fet que el McKinley té enregistrades únicament dues ascensions a l'hivern (una d'elles aquest any), és una dada important. L'estadística del Parc Nacional del McKinley ens parla que un 20% dels alpinistes que cada any vén a Alaska, tenen problemes de congelacions. I està referida a l'estiu, ja que durant la temporada hivernal l'oficina del Parc està tancada i, conseqüentment, no registra les expedicions que arriben.

Malgrat això i el risc, sempre sorgiran nous itineraris i s'assoliran cims verges, perquè el desig de conèixer és innat a l'home.

Per tot això, Alaska és, en definitiva, una altra classe d'alpinisme. Podem trobar parets difícils als Andes o a l'Himalaia, però mai no tindrem aquest sentiment de soletat davant la natura com aquí, on un desig ens porta a una glacera, una voluntat a un cim.

Anoto al meu diari:

"... el vol dura 30 minuts i el paisatge és impressionant. Creuen una estepa de rius gelats i coníferes fins a propiar-nos a la muntanya que ja veiem lluny. El McKinley aixeca la seva enorme mola de gel sobre la glacera....., sens dubte no és un 6000 qualsevol...."

I dies després, al camp base:

" ... me'n he adonat que no serà senzill. Estic un xic atemtat, fa massa fred i, encara que tingui la moral alta ... em sento molt petit davant aquetes muntanyes. Aviat soparem i potser demà millori el temps..., malgrat que de vegades m'estimo més que no ho faci. Em fan mal els peus i el dit petit de la mà esquerra, el tinc una mica estrany, no sembla seriós però aquí mai se sap.

En Carles està mosquejat amb els seus peus i mans i en Miquel diu que s'acaba el menjar..., no vull ni pensar que haguem de baixar a Talkeetna. No estic segur que arribéssim bé. Què hi fem, aquí?"

" A la fi l'avioneta! Em sento bé. Fa un fred que pela, però estic content. En Miquel em diu que no torna ni lligat. En Carles calla, ...el campiri mata. Potser un altre any..."

Y així les il.lusions cavalquen cap a noves rutes. Però ja sabem quelcom..., que Alaska és diferent i que si s'accepta el repte ha de ser amb plena consciència. No ens enganyem.

De totes formes sempre podem dedicar-nos a passejar pels pinars... O no?

No, segur que no.

1.- Dos alpinistes americans que varen intentar la ruta normal del Mckinley, sense aconseguir-la.

2.- Tres alpinistes americans que van intentar obrir un nou itinerari a la cara Est del Moose's Tooth.

3.- Cinc anglesos que no assoliren el cim del Mckinley degut a les baixes temperatures.

4.- Tres alpinistes, dos americans i un anglès, que realitzaren l'espeló Casin del Mckinley.

5.- Tres alpinistes espanyols que no aconseguiren el Mont Hunter.

El temps passa i continua nevant. Fortem ja vuit dies a Talkeetna esperant una millora per a volar cap al nostre objectiu, el Mont Hunter, de 4400m., al que pretenem ascendir per la

ruta Lowe-Kennedy, de la cara norest.

Aquesta escalada, oberta el junny de 1977 per Jeff Lowe i Michel Kennedy, va ser repetida després per Gray Bocarde, Paul Denkwalter i Vern Tejas. Així, doncs té només dues ascensions, l'última d'elles a l'hivern.

En una petita millora del temps ve a recollir-nos el pilot, ja entrada la tarda. Sembla que volarem avui.

La vista des de l'aire és impressionant. Mckinley, Foraker i Hunter formen un tercet irreal.

La nostra arribada a la glacera de Kalitna, pel ransal sudest, coincideix amb la vista del nostre objectiu, que s'alça sobre la glacera a més de 2000m. El dia és esplendit: Sol i ni rastre de núvols.

Enmig d'un ventet penetrant descarreguem el nostre equip, aproximadament 200Kgs. de material, menjar i benzina. Veiem un igloo mig enrunat, amb una entrada que es perd al fons de la glacera. Fora, alguns crampons i una mica de material. No hi ha rastre de peuades i pensem que potser sigui material abandonat per alguna expedició anterior o que es troba en aquest moments escalant per la zona. Cridem a l'interior però... ningú contesta.

Són les quatre de la tarda i ens resta molt poca llum. No ens dóna temps d'excavar la gruta, només podem fer un pou d'una mica més d'un metre de profunditat i instaleu tenda dins.

El ditxós fogonet de benzina no vol funcionar, així que aquesta nit no sopem.

- Eh! ¿Where you come from?

Ens despertem d'un salt. Són les 9 de la nit i creiem que estàvem sols.

Trec el cap per la porta i apareix un xicot més ilarg que un dia sense pa, amb un vestit de pluma i "patucs".

M'explica que han realitzat la primera hivernal a l'espeló Cassin del Mckinley, que són tres: un anglès i dos americans i que dos d'ells tenen greus congelacions als peus i a les mans.

Ens conviden a prendre un cafè a la seva cova.

La veritat és que l'ambient de la "llar" dels nostres veïns no està el que es diu animat. Estan bastant preocupats. El no haver sentit l'avioneta ahir a la tarda i perdre l'oportunitat de volar a Talkeetna, pot ocasionar-els-hi seriosos problemes amb les congelacions. Portaven cinc dies esperant i el temps sempre ha estat bo a la muntanya ... però no a baix.

Continuem amb el treball que vàrem deixar incomplet el dia anterior i en no gaire més de tres hores preparem una gruta a la neu prou ampla pels tres i el material.

Sentim una avioneta. Sortim corrent tots fent senyals i cridant com bojos, però, lentament, dóna mitja volta i es perd al darrere del Foraker.

De nou sols.

No podem fer gaire més per als nostres amics, així que si demà el temps continua estable, ens acostarem a la paret a deixar a la base el material i el menjar.

Malgrat això, l'endemà següent l'anglès ens demana que un de nosaltres l'acompanyi a la glacera de Kahiltna, uns 20 Km. amunt, per recollir material que van deixar abandonat a la baixada del McKinley.

Accedim. En Carles li ve deixar els esquís i en Miquel se'n va amb ell.

-Sortiu! De pressa!

No han passat ni cinc hores quan en Miquel ens crida. L'anglès ha caigut a una esquadra i s'ha partit una cama. Ha sortit pels seus propis mitjans i en Miquel l'ha arrastrat per la glacera, improvisant una llitera amb els esquís i pilots.

Quan comencem la pujada cap al nostre camp base, l'ha deixat.

Entre els tres estirem del trineu i en no gaire més d'una hora aconseguim arribar a la cova.

Balanç: Els esquís d'en Carles, trencats. Els bastons desapareguts i l'expedició veïna totalment immovilitzada.

Decidim escavar a la neu un SOS amb el fi que pugui ser clarament visualitzada per alguna avioneta que sobrevoli la zona.

L'endemà, es de dia, sense núvols, encara que fa bastant

fred. A la tarda apareix, finalment, una avioneta. Ha vist el senyal des de molts quilòmetres enllà.

S'emporta l'expedició britànico-americana i deixa el material per recollir-lo un altre dia.

A la fi podem ja centrar-nos en el nostre objectiu!

Ha deixat un alemany que ve en labor de reconeixement per a localitzar les desfetes d'una avioneta que el novembre de l'any passat es va estavellar a les falces del McKinley.

Al matí ens preparam i, sense esquís, ens acostem a la parret, hi ha molta neu, ens enfonsem fins més amunt del genoll i triguem més de tres hores en arribar.

Deixem el material prop d'un bloc després d'alguna glacera penjada. Comença a nevar.

Portem dotze dies a la cova. Les condicions de vida són una mica dures i se'ns està acabant el menjar. Han arribat cinc anglesos que no van poder assolir el McKinley per la ruta clàssica i que endemés no tenen menjar.

Els alimentem.

Demà, tant si fa bo com si no, s'ha de sortir a buscar el material que vam deixar a la base, allà, almenys, hi ha menjar per a cinc o sis dies.

Amb més de dos metres de neu, sortim aquesta vegada amb esquís. Ho recuperem tot de nou. Ens han deixat un trineu de plàstic els anglesos i els arrastrem. És més còmode i eficaç.

Va pels setze dies que no para de nevar. La vida a la cova ja és monòtona. Destapar l'entrada, esmorzar, partida de dames, menjar, partida de dames, sopar, xerrar i ... de nou el cicle.

Ens preocupa que perdem l'avió de tornada, que se'ns acaba el menjar, que un dels anglesos, que també té congelacions, es posi pitjor, que ... en fi.

- Roummmmmmmmmm ...

- Avioneta! Avioneta!

Finalment, aquest matí aclareix i ens recullen, no sense haver lluitat abans frenèticament per treure l'aparell de la neu i empènyer-lo per enlairar-se i ajudar els anglesos i trepitjar la pista pel envolament i ... En fi, millor no parlar-ne.

Angel Vedo/ Pres. del GEAM

Una excursió matinal a Montserrat

Sant Joan - Miranda de Santa Magdalena - Serra de les Papires -
Serra de les Lluernes - Peu del Cavall Bernat - Canal Plana -
Canal del Pou del Gat - Camí dels Geperuts - Degotalls.

Comença l'excursió al pla de les Taràntules, després d'haver ascendit amb el primer funicular de Sant Joan (10 h), en direcció a l'ermita de Sant Joan. Al cap de deu minuts traspassem les dependències del restaurant de Sant Joan. Després de fer saber les nostres intencions se'ns deixa una clau ben gruixuda per a poder obrir una porta reixada, al costat mateix de les restes de l'ermita de Sant Onofre. Seguidament el pas se'ns ofereix ben difícil degut que les darreres pluges s'han emportat el camí. Cal, doncs, passar per sobre la roca nua amb precaució per no caure a l'estimball.

El corriol remunta ràpidament en curtes ziga-zagues, i en un punt fem marrada per anar a la miranda de Santa Magdalena. Per a tal fi ascendim per una curiosa graonada antiga tallada a la roca, girem cap a la dreta, per sota la Magdalena Inferior, fins arribar a les ruïnes de l'ermita de Santa Magdalena. Seguim les restes d'un antic camí, junt a la vella cisterna, i arribem al punt més alt del serrat de Santa Magdalena (1.132 m). Des d'aquí copsem molt bona vista, amb una visió parcial de la part occidental de la muntanya: Montgròs, Portella de les Agulles, Sant Jeroni, Serra Llarga i Torrent Fonco. També una vista important de Catalunya. Només ens tapen la Gorra Frígia i la Magdalena Superior.

Seguidament devallem fins a reprendre el camí que portàvem. Ara baixem per les escales de Jacob (molt similar al pas dels Francesos), entre la Magdalena Inferior i la Gorra Marinera o roca de Sant Jaume. Després de tres giragonses passem per una carbonera ja tocant el camí de Sant Joan a Sant Jeroni, i que seguim en aquesta direcció.

El camí passa a mitja altura de la Gorra Frígia, molt ben

protegit per una barana, amb molt bona vista sobre el Monestir. Veiem, també, la curiosa roca del Trencabarrals als nostres peus.

Aprofitem la recent construcció d'una balconada a l'esquerra del camí i des d'on veiem la singular forma del Sentinella, i, com a teló de fons el serrat de la Processó dels Monjos.

Reprenem el camí, ara carener, per l'anomenada serra de les Papparres, força planer o lleugerament pujador, i decantant-se després cap a la seva vessant N., la del torrent de Santa Maria. Queden a l'altra banda les inconfusibles siluetes del Cavall Bernat i el Cap de Mort. Poca estona després de sobrepassar el Cap de Mort agafem un trencall a mà dreta, baixador, i que representa l'inici del torrent de Santa Maria. És el camí que des del Monestir, passant pel pla dels Ocells, mena a Sant Jeroni. Ben aviat el deixem i emprenem un corriol pujador a mà esquerra on un senyal en un arbre indica la direcció al Cavall Bernat i l'ermita de Sant Benet. El camí és ombrívol i molt bonic. En alguns llocs cal travessar clapes de roca amb un pendent considerable i que pot representar alguna dificultat a aquell excursionista poc aversegut al conglomerat montserratí.

Passem per sota mateix del sostre de la mola del Cap de Mort, anomenada així per la seva forma de calavera. A l'altra banda del torrent se'ns mostren roques de forma poc coneguda: el Cigronet i l'Albarda Castellana; i ja a la dreta i més al fons el pic de Sant Jeroni. Tenim sobre nostre les ruïnes de l'ermita de Sant Antoni (l'edificació més elevada de tota la muntanya). Al cap de poc, resta a la nostra esquerra la balma del Cavall Bernat, amb senyals evidents d'haver-hi fet foc al seu davant. És un lloc ben aprofitable per pernoctar.

En un moment determinat tenim la impressió de trobar-nos ben aprop del Cavall Bernat. Ço que ens convida a fer una curta marxa per un corriol que ens surt al pas, i, efectivament, a l'instant se'ns apareix aquesta mola impressionant de Montserrat que s'aixeca gairebé a plom sobre les terres baixes per la seva cara N. Ens trobem, doncs, al peu del Cavall Bernat per la seva cara posterior. A partir d'aquí és on comença específicament la tas-

ca de l'escalador per a abastar-ne el seu cim. Hi feren la primera ascensió Costa, Boix i Balaguer, el dia 27 d'octubre del 1935. En al cim, hpm col.locà primer una Mare de Déu de Montserat de pedra; després, concretament el 21 d'octubre del 1956, n'hi fou col.locada una d'alumini que encara avui s'hi troba.

Estic segur que tots sabem apreciar un bon panorama, però ben pocs poden explicar amb precisió i claretat la joia que s'experimenta contemplant-lo. És aquest un dels llocs més bells i que més m'ha impressionat de tot el massís, després d'haver-lo trepitjat periòdicament des de fa ja molts anys. Des d'aquí es té una visió completa de les altívoles i alineades roques que componen la paret dels Flautats i la roca de Sant Salvador (1152m).

Reprenem el camí passant ara per la serra de les Lluernes. Al cap d'una estona arribem a un tsencall, refusant anar al pla dels Ocells i seguint per l'esquerra. Queda sobre nostre la roca dels Falcons (1.056m).

Arribem a un collet secundari (1.024m) on hi surten quatre camins. Davant nostre tenim la roca de Sant Salvador, ara més aprop; i també els Flautats, en els quals hi denotem la presència d'una petita promonència a mitja alçada. És el Fessolet Inferior. Busquem el corriol que a mà esquerra enceta la Canal Plana. Aquesta davalla ràpidament i sort en tenim de l'arbreda que hi ha i que àvidament aprofitem per anar assegurant momentàniament l'equilibri. Pot baixar-se sense necessitat de posar el cul a terra. Quinze minuts de descens continuat i arribem al camí, ben fressat, que des del pla de la Trinitat porta fins a Santa Cecília (també és anomenat camí de l'Arrel). El seguim escassament cent metres cap a la dreta fins a trobar l'inici de la canal del Pou del Gat, molt similar a l'anterior en dificultat. La vegetació canvia ostensiblement. Entrem de ple al llit del torrent, i quan aquest en un moment donat cau verticalment, seguim sobre un relleig de roca a mà dreta. Cal seguir en tot moment els senyals (verd i groc) puix que de no fer-ho així es corre el risc de perdre's i trobar-se en una situació ben compromesa.

Avancem tot fent ziga-zagues. Se sent el brigit dels cotxes. les cames semblen uns espolsadors degut al davallament ininterromput. A la fi arribem al Pou del Gat, actualment sec i amb una profunditat que estímem depassa els quaranta metres. Poc després fem cap al camí dels Geperuts, que des de la carretera (punt quilomètric 9,100) ascendeix ràpidament al camí passeig dels Degotalls (quasi al final). Ja no tenim més que seguir aquest en sentit de retorn fins a la carretera en l'incert conegut per la Plaça dels Apòstols o Revol del Vent (aparcament de cotxes). Al cap de pocs moments gaudim de l'enyorat refresc a la font del Portal de la plaça de l'Abat Oliba. Hem esmerçat tres hores escasses en l'excursió i ens ha donat un coneixement molt complert de les regions montserratines de Sant Jeroni i de Tebaida. Realitzaren l'excursió: Antoni Recasens, Ramon Cases, Jaume Vile, Carles Sagarra, i el qui firma, Antoni Sagarra.

Antoni Sagarra i Mas

Dibuix: Antoni Recasens.

El passat mes de juliol va tenir lloc la Marxa Nocturna d'Orientació per Atzímuts, i que la nostra entitat hi va assistir amb set equips de tres persones, quedant la classificació dels nostres equips com segueix:

NOMS	LLOC	CLASSIFICAT
J. PLANAS, J. M. ^a PLANAS, R. MUELA		2n.
J. FERRER, J. CANDELA, S. CANDELA		4 t.
S. MONTANER, I. MARIN, T. FABRE		14.
M. DALMAU, A.M. ^a AVILES, J. CANDELA		16.
M. FERRER, M. FERRER, A. FERRER		18.
M. JULIA, S. FERRER, S. PUJADES		34

Per entitats, la nostra quedà en 2n. lloc.

El dia 3 d'octubre es va celebrar la Marxeta de Molins de Rei, i que la Talaia hi va participar amb dos equips. La classificació encara no se sap. Ja us serà notificada en el proper butlletí.

El proper dia 24 d'octubre tindrà lloc la Marxa d'Orientació que enguany tindrà la sortida a Santa Cristina d'Aro, Maresme. Esperem poder fer autocar de la entitat per a tots els qui hi vulguin anar.

Recordem que aquesta marxa d'orientació és la última puntuable per aconseguir el premi al millor marxador de la temporada.

----- Vocal de Marxes, Dalmau

CURSET D'INICIACIO A L'EXCURSIONISME

El proper 6 de novembre començarà aquest curset, de la regió III. És patrocinat per la Direcció d'esports de la Generalitat de Catalunya i comprèn els pobles de Vilanova, Vilafranca, el Vendrell, Clariana i Sitges.

Es interessant la participació en aquest curset ja que, a part de tenir un programa de classes teòriques molt complet, les sortides que hem preparat seran del gust de tots els cursetistes, tant si ja han sortit a la muntanya com si ho van a fer per primera vegada. Per saber el contingut del curset ja rebreu el programa amb les classes, horaris i sortides. Us esperem!.

Secció de Muntanya

Devant de les negligències d'alguns dels nostres socis en relació amb el lloguer de material, la secció de muntanya de l'A.

E. Talaia ha pres les següents mesures:

NOUS REGLAMENTS I PREUS DE LLOGUER DE MATERIAL A LA SECCIÓ DE MUNTANYA A PARTIR DEL DIA 15 DE SETEMBRE DEL 1982, ACORDATS A LA REUNIÓ DE LA JUNTA DE LA SECCIÓ DEL MATEIX DIA 15.

- 1.- El material de la secció és exclusivament pels socis de l'entitat i preferenment pels socis de la secció de muntanya.
- 2.- En cap cas es llogarà material als no socis de l'entitat.
- 3.- Els preus de lloguer de material seran:

	<u>TENDES</u>	<u>PIOLETS-CRAMPONS</u>	<u>MOSQUETONS</u>
Socis S.M.	200.-	250.-	50.-
Socis Entitat	300.-	300.-	100.-

Les tendes serà preu per nit, la resta de material preu per dia.

En tots els casos es deixarà una fiança de 1000pts. i s'haurà de pagar la totalitat del lloguer en retirar el material. La fiança es tornarà en tornar el material en bon estat.

4.- Cada dia que passi del dia acordat, per tornar el material es pagarà com si fos llogat. No s'admetran excuses ni reclamacions en cap cas.

5.- El material serà comprovat en el moment de donar-lo, per comprovar que està en bones condicions i a la tornada pel mateix cas, sempre davant del llogater.

6.- En cas de tornar el material en males condicions no es tornarà la fiança. Si l'adob val més de les 1000 pts. el llogater abonarà la diferència.

7.- Els dies de lloguer seran:

Divendres de cada setmana: 7 a 9 vespre per
donar-lo

Dimarts de cada setmana : 7 a 9 vespre per
tornar-lo.

8.- En cas de pèrdua del material aquest serà abonat en la se

va totalitat pel llogater.

9.- La secció de muntanya es reserva el dret de llogar o no el material si creu que la persona no està capacitada per fer-ne ús tal com cal.

10.- Els encarregats de material seran JOSEP CANDELA, Pare i JOSEP CANDELA, fill.

Qualsevol cas, no previst en aquest reglament serà resolt pels encarregats de material o, en el seu cas, per la Junta de la Secció de Muntanya.

Vilanova i la Geltrú, 15 de setembre del 1982

LA JUNTA DE LA SECCIO DE MUNTANYA

Campament d'estiu-Andorra'82

Aquest any foren les valls d'Andorra, principat de 464 Km² al cor dels Pirineus, les que veieren el nostre campament d'estiu.

Instal·larem les nostres tendes prop d'Ordino, en una vall situada a 1300 m d'altitud, concretament al camping "Borda de Anselonga". La participació fou nombrosa, 25 tendes i 87 acampadors.

Des del dia 2 al 22 d'agost d'enguany gaudirem de la natura en aquells paratges tan meravellosos de les valls andorranes, qui no va gaudir gaire va ser el nostre pressupost, doncs ja se sap que quan es va a Andorra sempre hi ha coses per comprar.

Un cop instal·lat el campament, els primers dies els vàrem dedicar a conèixer aquell lloc i començar a buscar cims i travessades per fer.

La primera travessada no va trigar gaire, el Club Pirinenc Andorrà organitzava el dia 7 d'agost la I TRAVESSADA DE LA PARROQUIA D'ORDINO, i es clar! la Talaia no hi podia faltar. Aquesta fou la primera sortida, hi participaren la majoria dels acampadors, dintre de les activitats del campament. L'itinerari fou: Sortida al coll d'Ordino, Pic de Casamanya, Coll d'Arenes, Pic de l'Estanyó, Pic de la Sarrera, Pla de Sorteny i arribada al refugi de Sorteny on gaudirem d'una atipada parada pels organitzadors per a recuperar les forces perdudes.

L'endemà, festa major d'Andorra, es participà a la Cursa Popular de les Valls d'Andorra, on s'aconseguien medalles per tothom qui va participar.

Entre diada de compres a Andorra i diada d'esbarjo al campament, començarem a preparar i realitzar sortides, ascensions i travessades, en les quals la participació fou quasi bé total. Les sortides realitzades foren:

Llacs i circ de Tristaina.

Estanys de Juclar: Família Julià i família Castanyer.

Llacs i circ de Pessons: Hi va assistir-hi la majoria dels acampadors doncs es combinà la travessada al circ, amb l'excursió turística als llacs.

Ascensió al Coma Pedrosa (2946 m): Josep Candela, Manuel Dalmau, Francesc Muntaner i Joan Domenech del C.E.F. de Vilafranca.

Aquest és el cim més alt d'Andorra, i sortint d'Arinsal férem la travessada completa al Coma Pedrosa, pujant per Aigues Juntes, Pla de les Truites, Estanys de Coma Pedrosa i Pic de Coma Pedrosa. La devallada la férem per la Coruvilla fins Arinsal un altre cop, després de set hores de travessada.

Ascensió al Pic de Seturia (2518) i al pic dels Llacs (2691): Josep Julià, Marçal Julià, Ricard Artigas, Pere Farre, Joan Guinovart, Joan Domenech i Pere Guinovart.

Visita-estada al Refugi Sant Jordi: Famílies Julià, Artigas i Muntaner.

Ascensió al Pic de Tristaina: Josep Julià, Marçal Julià, Salvador Ferret, Lluís Moreno, Francesc Muntaner, Ricard Artigas, Joan Guinovart i Pere Farre.

També, els dies d'esbarjo, s'organitzaren concursos de dominó, aquest guanyat per David Vidal i Rosa Mª Simon, i de parchis, guanyat per Tòful Fabre i Mari Collado.

Com cada any s'organitzà la diada del soci, enguany els dies 14 i 15, fent-se un seguit d'activitats en les que hi participaren la totalitat dels acampadors

Els concursos i guanyadors de la diada del soci foren:

Natura, qui trobava la pedra més bonica i artística. Anna Mª Avilés . Pomell de flors de muntanya: Maria Dolors Sanmiguel

Art culinari: Llätzer Montaner

Rentar plats: L'equip format per Tòful, Franquet i Josep.

Habilitat: Fer l'escut de la Talaia amb flors de muntanya:

Famílies Candela i Dalmau.

Poesia: Joan Domenech del C.E.P. de Vilafranca, que ens llegí una bonica poesia dedicada a Vilanova i principalment a la Talaia.

Acidits: Ivan Julià.

All-cremat: Jaume Bertran.

Arròs: Pau Julià.

Cal fer esmena que es celebraren també un seguit d'activitats per la canalla, concurs de dibuix, de plastelina, estirar la corda. Tota la quitxalla tingué el seu premi.

El temps ens acompanyà durant tot el campament, solament els dies 3 i 9 ploqué, però els altres dies el sol ens acompanyà en totes les activitats que vàrem fer, encara que al vespre es feia sentir la frescor dels Pirineus i al voltant del foc de camp ens ajuntàvem agermanats per gaudir de les últimes hores del dia tots junts.

Com a nota simpàtica cal fer constar que la nostra sòcia Marta Dalmau i Aviles celebrà el seu primer any, el dia 10. S'organitzà una gran xocolatada per tota la quitxalla, no cal dir que van quedar tots ben macos i que les mares van tenir una mica de feina. Fou prou bònica veure els nens que amb un gros paquet s'arribaren a la tenda de la Marta, que tota espantada, i un cop li lliuraren el paquet, rebé amb força alegria aquest obsequi de tots els altres acampats.

Crec que amb aquest resum, queda reflectit què va ser el campament d'estiu d'enguany, sols ens resta esperar l'any que ve per a poder tornar a gaudir un altre cop de la natura en un altre lloc de les nostres estimades muntanyes.

Un acampador

POEMA A ANDORRA

Un diè vaig venir i em va agradà.
Vaig recórrer aquestes valls,
vaig omplir-me de joia,
d'alegria i cor valent.
Avui he pujat per la cinglera,
aquest jorn d'estiu,
un grau fosc i enclotat.
L'afreu que em dominava
per fi tota esclatava.
L'encanteri en llibertat,
he arribat a dalt del cim
per un senzill corriol,
l'aire em portava la flaire
de les catifes de flors,
he vist tot l'horitzó.
Les valls de l'Andorra Vella,
els llacs blaus de tots contorns,
vaig vaixant, estic cansat,
però no gemego mai, perquè
m'espera una tenda,
sota les valls del principat.

J. Julià. Andorra, estiu del 82

mirim

CALÇATS SENYORA
BOSSES · CINTURONS
CARTERES · BITLLETES
MALETES · GUANTS
ARTICLES DE REGAL

Caputxins, 11 - Telèfon 893 21 45
VILANOVA I LA GELTRU (Barcelona)

Campament de tardor de muntanya

Els passats dies 9-10-11 i 12 d'Octubre del 1982 celebràrem el CAMPAMENT DE TARDOR DE MUNTANYA, a Setcases a la Vall del Carlat a 1500 m.

El total d'acampadors foren 16 amb sis tendes.

L'objectiu primordial del campament era fer un seguit de sortides, essent la principal la travessia cap al Pic de l'Infern per colocar el llibre de registre, 4rt. llibre que la nostra entitat posa en aquell cim.

Aquesta travessia es féu el dia 10, diumenge. Sortirem a les 8 del matí, amb els cotxes fins a Ull de Ter, d'ací fins al Refugi del mateix nom, tot seguit enfilàrem el coll de la Marrana, bordejàrem el Bastiments i pel coll dels mals de l'Infern pujàrem el pic de Fresser i seguint la carena fins el pic de l'Infern, on arribàrem a les 11 del matí. Cal dir que la boira ens acompanyà durant la major part de la travessia i que a dalt del cim ens va nevar, poc, però va caure una fina capa de neu, neu que ja havíem trepitjat pujant, principalment al coll de la Marrana i en els últims metres abans de coronar el pic de l'Infern.

La tornada es féu per Tirapits, agafant el camí que va des de Núria fins a Ull de Ter, pujant un altre cop el coll de la Marrana i ja baixant fins a Ull de Ter.

Participaren en aquesta travessia, Josep Julià, Josep Candela, Marçal Julià, Lluís Moreno, Manuel Dalmau, Salvador Pujades i Ramon Bertran.

La pluja, que començà a caure de nou el migdia del diumenge ja no ens deixà fins l'endemà i aprofitant que ja no plovia, el dia 11 es va pujar el Gra de Fajol. L'ascensió fou realitzada per Salvador Ferfer, Maria José Ferrando i Ramon Bertran.

El darrer dia del campament el dedicàrem a preparar la tornada i anar a comprar a Setcases.

Després de cantar el cant del adéus marxàrem cap a Vilanova, contents d'haver aconseguit els objectius que ens havíem proposat, doncs per diverses circumstàncies aquesta era la sisena vegada que s'intentava colocar el llibre al Pic de l'Infern, i per fi ho férem.

Activitat del G.E.A.M. als Alps

PETIT DRU (3.733 m.)

Cara Nord.

Primera ascensió: P. ALLAIN i R. LEINNINGER, 31 de Juliol - primer d'Agost de 1935.

Desnivell: des de l'atac al cim 800m. aproximadament (entre 2.900 i 3.733)

Dificultat: M.D. amb pitons (hi ha quatre passes de V) perill de caiguda de pedres a la vertical de la fornícula. Gel freqüent a l'alt de l'escalada.

Horari: des de l'atac al cim de sis a deu hores.

Material: Mosquetó, també convé portar un piolet per cordada i crampons lleugers.

Punt de sortida: Vivac sobre el ronyó al peu de la cara.

Activitat realitzada per la cordada: Angel Vedo i Miquel Angel Vidal del C. A. Maliciosa.

LES COURTES (3.856 m.)

Espoló Central Nord-Nordest.

Primera ascensió: A. TOURNIER i E. FRENOU, 12 de Juliol de 1939.

Desnivell: Des de l'atac al cim 1.000 m. aproximadament (entre 2.850 i 3.876 m.)

Dificultat: Recorregut mixt que presenta un itinerari rocós M.D. si es passa per la TOUR ROUGE.

Horari: De set a vuit hores.

Material: Crampons (amb pitons i mosquetons si es passa per la Tour Rouge).

Punt de sortida: Refugi d'Argentiere (2.771 m.)

Activitat realitzada per Angel Vedo i Joan Lupión del C.A. Maliciosa.

AIGUILLE DU MIDI (3.800 m.)

Espoló Frendo.

Primera ascensió: E. FRENDÓ i R. RIONDA, 11 de Juliol de 1941.

Desnivell: Des de l'atac al cim 1.218 m. (entre 2.582 i 3.800)

Dificultat: Recorregut mixt que comporta alguns passos de glaceres que poden ésser més o menys delicats i una part rocosa D. (amb un pas de V.)

Horari: Des de l'atac al cim de sis a vuit hores. Sortir molt aviat.

Material: Grampons.

Punt de sortida: Pla de L'Aiguille (2.310 m.)

Activitat realitzada per Angel Vedo i Joan Lupi3n del C.A. Maliciosa.

AIGUILLE DU PLAN (3.673 m.)

Cara Nord.

Primera ascensió: P. DILLEMANN amb A. CHARLET i J. SIMOND, 19 de Juliol de 1929.

Desnivell: Espol3 roc3s, 400 m., glacera 600 m., total 1.000 m. aproximadament. (entre 2.600 m. i 3.673 m.)

Dificultat: Recorregut de gel, que pot ésser més o menys difícil segons l'estat del gel i de la neu.

Material: Grampons, clavilles i clavilles de gel.

Punt de sortida: Pla de l'Aiguille (2.202 m.)

Activitat realitzada per Angel Vedo i Miquel Angel Vidal del C. A. Maliciosa.

ACTIVITAT DEL G.E.A.M.

Des de Gener fins el Juny.

Pirineu d'Osca: Peña Telera. Díedre Central. Temptativa a l'hivern.

Mallos de Riglos: Mallo Fison. Via Pany-Hans.

Montsec d'Ares: Congost de Montseny. Faret de Catalunya. Via Paul-Lalueza. 1ª local.

Facultat de Canyelles: Via Maria. 1ª integral. 1ª absoluta.

Ull de Ter: Gra de Fajol. Passadís Nord. Passadís central.

Facultat de Canyelles: Via Lourdes. 1ª integral- 1ª absoluta.

Serra del Cadí: Primer campament hivernal del G.E.A.M. Ascensió a la canal del cristall, a la roca de l'ordiguer.

Pic del Martell: (Garraf) Via Excalibur. 1ª local.

Expedició Monte-Hunter 82: Alaska-82

Montsec d'Arés: Congost del Montseny. Paret de Catalunya. Via del Regard. 1ª local.

Facultat Canyelles: Via Rosa Maria. 1ª integral - 1ª absoluta.

Montserrat: Paret de l'aeri. Via Eléctric Ladylan.

Montsec de Rubies: Paret blanca. Via Sebas-Jacas Granell. 1ª local.

Facultat de Canyelles: Via Marta 82. 1ª integral - 1ª absoluta.

Montsec d'Arés: Congost de Montrebey. Paret de Catalunya. Via Díedre Aoudoubert. Via petit díedre. 1ª locals.

Montsec d'Arés: Paret de Terradets. Via Supertram. Via Cade. 1ª local.

Montserrat: Paret dels Diables. Via G.A.M. 1ª local.

Montserrat: Agulles. L'Aresta de l'Abret. Via Cerdà-Riera. El Pingui. Via Aresta Brucs.

Facultat Canyelles: Via Rabat. 1ª integral - 1ª absoluta.

El Cap de Mort

Secció de Cultura

III^a Sortida de "CONEGUEM CATALUNYA": Les agulles de Montserrat

Fou realitzada el propassat 26 de setembre, segons l'itinerari i programa previst. El temps ens acompanyà plenament, i així, gràcies a una atmosfera tan neta tinguérem l'ocasió de poder contemplar les muntanyes amb una claredat i perfecció com pocs dies l'any pot veure's. L'excursió a peu seguí el següent itinerari: Cam Maçana, Sant Pau Vell, coll de Guirló, el pas de la Portella, refugi Vicenç Barbé, el pas del Príncep, la font de l'Esllavissada, coll de Port, la Cadireta, coll de Guirló i Can Maçana. La duració de la caminada fou de tres hores escasses, incloses les breus parades per a gaudir del paisatge i fer fotografies. Ens sorprengué, agradablement, que totes les agulles, gairebé sense excepció fossin ocupades per escaladors a fi de poder accedir al seu cim.

El grup que seguí la ruta cultural i turística visità, mentrestant, el museu de Montserrat; l'objecte era poder veure la col·lecció de pintura moderna del llegat Josep Sala, inaugurada recentment; és tracta d'un recull d'obres que abarca des de la segona meitat del segle XIX fins la primera meitat del segle XX. La visita fou comentada per Josep M. Also, professor de dibuix i membre de l'organització.

Seguidament es visità el monestir romànic de Santa Cecília de Montserrat. Avui dia és una dependència més del cenobi de Montserrat, on s'hi organitzen les anuals trobades de joves i altres convivències; alhora, és una hostatgeria i refugi de Pax Christi.

El dinar fou a l'hostal de la font de la Mola, prop de Collbató. Així, després de la sobretaula, ens desplaçarem a les properes coves del Salnitre. Tothom recordarà els pro-

blesmes que tinguè el xòfer de l'autocar per poder ascendir fins la placeta de l'aparcament, nogesmenys les fortes giragonses amb un pendent considerable crearen més d'un ensurt. La visita de les coves del Salnitre fou comentada per una noia guia; i encara que escassament enveàrem la meitat, tot-hom quedà meravellat del tresor que guarda la muntanya.

Dossiers de l'excursió a Montserrat.— Queden uns pocs exemplars de la tercera sortida de "Coneguem Catalunya" efectuada a Montserrat. Els posem a disposició del soci a un preu de cost (300 pessetes) per si pot interessar-li.

Horari de la secció.— Recordem que la secció de Cultura és oberta els dimarts i divendres, de 8 a 10 del vespre.

IVª Sortida de "Coneguem Catalunya": LA GARROTXA. Els volcans d'Olot, la serra de Finestres, la vall Sacot i la fageda d'en Jordà.— Els preparatius són molt avançats. El full de preinscripció és penjat a la cartellera de la nostra Entitat.

El dia de l'excursió serà el 7 de novembre. L'hora de sortida a 2/4 de 6 des de la plaça de l'Estació. El preu de l'excursió és de 1600 pessetes; inclou: viatge i autopistes, dinar i café, tiquets d'entrada per a visites culturals, i el tradicional "DOSSIER" complementari de l'excursió elaborat pel grup organitzador. Els dies per a la recollida de tiquets seran: divendres 22, dimarts 26 i divendres 29; passat aquest dia no s'assegura la reserva de la plaça, car és precís puntualitzar l'encàrrec de places a la companyia d'autocars. Esperant que sapigueu entendre l'esforç i la voluntat que hi posem en l'organització d'aquestes excursions per a conèixer millor Catalunya, demanem al soci la seva participació; ben segurs de què no en quedarà defraudat.

Darrera exposició.- Fou la dinovena d'aquesta nova època, i portà per títol: "Història gràfica de l'Àplec de Lurdes". Restà oberta des del 24 de setembre fins el 7 d'octubre. Per a fer conèixer aquesta exposició s'han fet uns originals cartells publicitaris, essent-ne l'autor Josep M. Also.

Servei de Biblioteca.- S'ha adquirit la col·lecció completa "Llibres de motxilla", editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Aquests 20 volums, de temàtica excursionista, són els que s'han publicat fins ara, i a mesura que vagin apareixent nous volums els anirem comprant. També la recent inscripció de la secció com a soci de l'Institut d'Estudis Penedesencs; així se'ns ha facilitat el conjunt de llibres publicats fins avui (17 volums). Destaquen pel seu interès, des del punt de vista excursionista, els llibres que formaran part de l'Atlas Comarcal i que corresponen als termes municipals de Sant Sadurní d'Anoia i l'Arboç.

**COMERCIAL
MARSE, S.L.**

SPORTS

Francesc Macià, 59 - Tel. 893 43 49

VILANOVA I LA GELTRÚ

RECORDANT. . .

per JOAN ALVAREZ

(Diari de vacances del 3 al 15 d'agost de 1958)

No puc definir clarament qui va ésser l'iniciador del pla. Crec, no obstant això, que algú aclarirà aquest detall. La qüestió és que el projecte va arrelar i això és, essencialment, el que interessa. A la crida d'aquest projecte varem ésser molts els simpatitzants que s'allistaren. De moment semblava que la cosa marxaria sobre rodes ja que, en teoria, era cosa fàcil però, fets els comptes i estudiats els pressupostos resultà que, econòmicament, el projecte era molt difícil de realitzar.

En principi es va pensar de col·lectivitzar l'expedició ja que, aquesta, donava símptomes d'una gran envergadura.

El pla, dels organitzadors, consistia a donar al projecte un caire d'expedició en miniatura. Però, resultà que s'allistaren diverses famílies, i per tant, algunes mestresses de casa, cosa que com és de suposar i amb tots els meus respectes per elles, va fer que es modifiqués el projecte.

Dia 3 .- Sortida de Vilanova a les 7, 25 del matí.

En arribar a Picamoixons varem fer canvi de tren agafant el correu que surt de Tarragona i enllaça a Picamoixons. D'aquí, directes fins a Lleida (13,10) que és el final del correu. Fa parada unes dues hores per a tornar cap a Tarragona.

Vàrem dinar, en un bar, del que portavem a les motxilles. Per cert, que mentre l'estaven fent, un bon capellà ens va insultar de mala manera, perquè les dones que veïen amb nosaltres portaven pantalons. Què hi farem!.

Finalment, a les 3,15 varem sortir de Lleida i al moment d'arrancar el tren ens adonàrem que uns excursionistes pertanyents a la nostra agrupació corrien darrere un tren que sortia amb sentit contrari al nostre i varem deduir que els havia deixat. Suposo que anaren a cercar un taxi per a donar-los al dit tren a una altra estació.

Abans d'arribar a Barbastro fèrem un canvi de tren a Seu, i d'aquí ja anàrem directes a Barbastro (19,35). Aquí ja ens esperava l'autocar que ens havia de portar a Benasc. Abans de començar els 101 Kms. que distan de Barbastro a Benasc ens sentàrem un xic i beguérem per primera vegada l'aigua freda que baixa dels Pirineus. Tot seguit pujàrem a l'autocar, carregant abans les caixes de material d'escalada i les motxilles, començant el viatge cap a Benasc a on arribàrem a les 22,30 de la nit, però cert, sense cap novetat, i en part a la perícia del xòfer, perquè es fa molt difícil guiar un autocar per una carretera que ni en tenia el nom. No faig esment d'altres incidents que val més no parlar-ne. Ens arrambàrem a una paret d'un carrer que donava enfront del lloc a on havíem de passar la nit. Sopàrem amb pau i tranquil·litat repartits en diferents punts, i quan vàrem haver aplacat la fam ens vàrem anar a dormir al " Hotel pallé " oferit galanment (pagant, es clar) per la mestressa de l'hotel Sayó.

Dia 4 .- Sense poder dormir per part meva, a les 6 del matí, l'amic Vidal i jo ens llevàrem, i agafant la tovallola ens anàrem al riu a rentar-nos la cara. La impressió en sortir del paller fou imperssionant. Altes muntanyes, que semblava que ens queien a sobre, aigua per tot arreu, un riu grandíós amb una aigua freda com la neu. Compteu la impressió que ens causà a nosaltres que veníem d'un país que no hi havia aigua ni per pendre's una aspirina, en veure tanta abundó d'aigua. Nets interiorment i exteriorment, retornàrem al pallé on s'hi notava bastant de moviment doncs tots els altres expedicionaris ja es començaven a llevar. Jo, per la meva part vàreig esmorzar i en acabar vàreig anar a donar una volta pel poble. Poc crec que hi hagi d'interessant a no ser d'un parell de cases senyoriúoles antigues que m'hauria agradat saber de quan dataven.

Aquest dia 4 vàrem anar a dinar a un lloc anomenat Vall d'Estós, que per cert, vaig trobar un xic pesada l'anada ja que era la primera vegada que caminava dues hores muntanya amunt. A mitat de camí vàrem dinar, retornant a Benasc a la tarda.

Passarem el dia molt distret escrivint a la família, però el cas és que segons constava en el programa d'expedició no-més havíem d'estar a Benasc mig dia per fer unes compres. Però es donà el cas que nosaltres teníem contractats uns muls perquè ens portessin el material i les motxilles a Llusàs, al preu de 125 ptas. el mul. Però la nit abans el senyor que ens havia caontractat els animals ens notificà que si sortíem a mig dia de Benasc cap a Llusàs hauríem de pagar el doble, a sia 250 ptes. ja que els mulers haurien de fer nit a Llusàs. Això ens disgustà molt, ja que d'aquesta manera ens tirava el plan per terra, degut que feia més de dos mesos que el teníem resolt. En veure que no hi havia manera millor de resoldre-ho vàrem acordar passar el dia i la prepera nit a Benasc i, sortir de bon matí, el dia 5, cap a Llusàs. A les 10 de la nit, quan ja quasi ens anàvem a dormir, es presentà el senyor dels muls, dient-nos que si volíem els muls per l'endemà el matí havíem de pagar 200 ptes. per cap. Compteu la ràbia i la comsternació nostra quan sentírem tals paraules. Ens reunírem tot seguit els components de l'expedició i acordàrem no acceptar les condicions d'aquell senyor.

Tot seguit miràrem d'estudiar un pla d'urgència, ja que no podíem retrassar més la sortida. Acordarem deixar sense efecte el pla Llusàs.

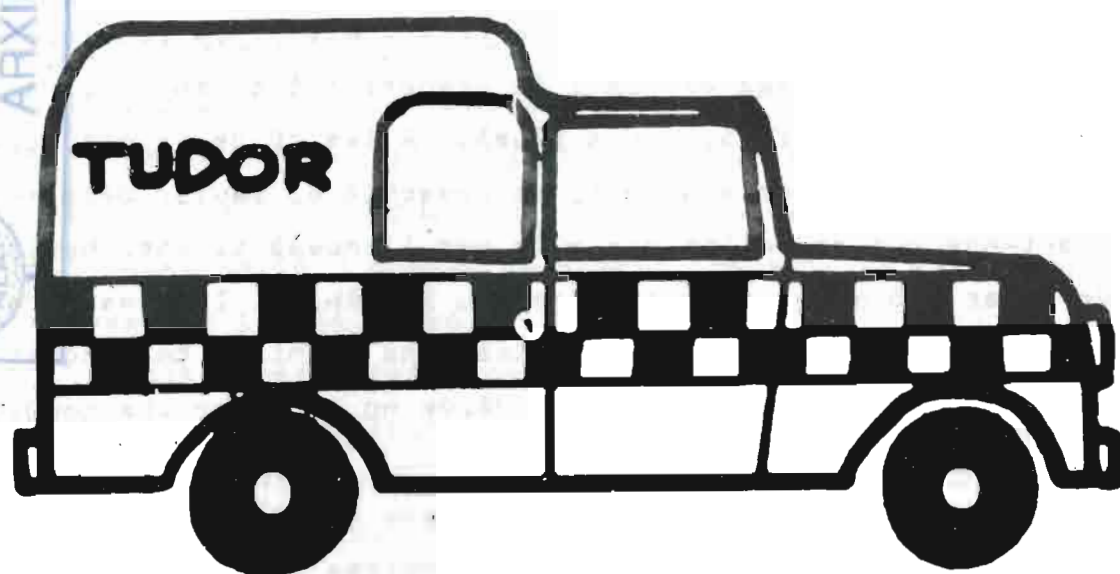
Finalment trobàrem un bon senyor, propietari d'un hotel que tenia un camió que anava fins un lloc anomenat Baños de Benas que i que ens portaria el material i les motxilles fins un pla nell situat enfront d'aquests Banys. El pla primitiu de l'expedició, quedava totalment desfet, però, acceptarem ja que era el més sensat. El preu no el fixàrem perquè aquell senyor se'ns oferí incondicionalment i així quedàrem que l'endemà al matí, dia 5, marxaríem a primera hora.

(continuarà)

PRESIDENT: Josep Julià - SECRETARI: David Vidal

BUTLLETÍ: Secció de Cultura de l'A.E.Talaia

TOT PER L'AUTOMOVIL

RECANVIS
MACIA

VILANOVA I LA GELTRU

CARRER LLIBERTAT, 81
TEL. 893 04 23